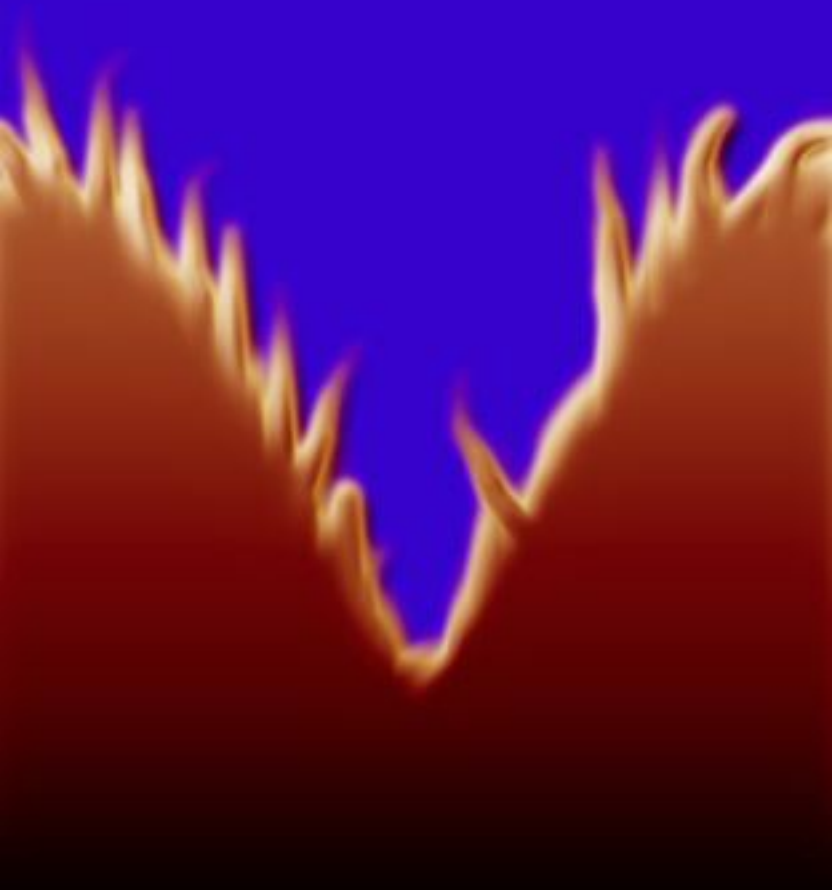

Jan Knoulich

OCHRÁNCE

VE SLUŽBÁCH DOBRA

Jan Knoulich

JAN KNOULICH

OCHRÁNCE

Ve službách DOBRA

1. vydání

Praha 2013

© Jan Knoulich

obálka: © Marcela Voštová
vydal: Marák Tomáš - nakladatelství Nuridius
Dobiášova 890/40, 46006, Liberec 6
v roce 2013 jako svou 1. publikaci
www.e-nuridius.cz
vydání první
knihu lze zakoupit na www.e-nuridius.cz
ISBN 978-80-87822-00-5 (brož.)
ISBN 978-80-87822-07-4 (online)

J.K. únor 2013

Až zemřeme, tak tomu se divit nemusíme, to se stává. Spíše se divme tomu, kolikrát se to již stalo.
J. Knoulich

*** věnováno Rikaně a Friendě ***

***Upozornění: .

Kniha není napsána a myšlena jako zesměšnění víry v Boha, je to prostě jen obyčejný příběh, zasazený do absurdního prostředí.***

1.

Moje umírání stálo za pěkné hovno, asi tak jako celej můj život. Co byste také chtěli od někoho, kdo byl karbaník, ochlasta, šťastně rozvedený - na fakany neplatící a k tomu ještě stále bez koruny. Sice občas byly světlé chvíle, kdy se dařilo, ale ty dlouho nevydržely. Kdo hraje karty ve velkém, tak ví, o čem mluvím.

Pidlous sice rád půjčil, ale ty jeho úroky z půjček prostě splácet nešly, a tak asi po třech týdnech zpoždění ve splátkách si mne jeho gorily odchytily.

Myslel jsem si, že to jako vždy ukecám, ale když mi zlomili levej pařát, to prej aby se mi čertovy obrázky lépe držely, poznal jsem, že to tentokrát bude vážný. Když mne pak hodili do kufru auta s tím, že mne vezmou na projížďku přímo do Pidlousova brdlohu, tak jsem věděl, že jsem v prdeli.

Pidlous byl děsná svině, když šlo o prachy a já těch mega a půl, co jsem celkově dlužil, prostě neměl. Když mne vezli, tak jsem už předem věděl, že po mně ani pes neštěkne, když si mne

podají, a jen tak letmo jsem si vzpomněl, kolik borců se najednou tak nějak divně ztratilo a již se o nich nikdy nikde nemluvalo. Pár jsem jich znal a taky jsem věděl, že to byli Pidlousovi klienti.

Cesta nám pěkně rychle utekla a mě tak trochu mrzelo, že Pidlous nebydlí až někde na druhý straně zeměkoule.

Když jsme dorazili k zadnímu vchodu kasína, které Pidlousovi patřilo a gorily mne pár kopanci poslali od dveří až k výtahu, říkal jsem si, že prosit o milost nebudu a že se nabídnu třeba jako mravenec. Prostě, že si to u Pidlouse odpracuju.

Proč taky ne, dělat mravence a převážet třeba koks v bachoru z nějaký asijský prdele není tak špatný, tedy pokud vás nechytěj místní bengové a nenapařej vám třeba dvacet let v jejich hnusným kriminále.

Sakra, jen aby nechtěl, abych pro něj dělal bílou kobyly, to by se mi nezamlouvalo a byl bych na tom skoro stejně, jako jsem teď. Dělat pro Pidlu koně, tak to by bylo zlé. Pokud vím, tak pár neopatrnějších už ze světa zmizelo a to bez funusu. Přehradý bejvají hluboký a ryby hladový.

Ve výtahu byl klid, jen jedna z těch otravných goril mi parkrát dala pěstí do ksichtu, ale nijak moc, spíš jen tak, aby jejich šéf viděl, že je aktivní a že si své práce váží.

S opuchlou hubou a krvácejícím rypákem mne přivedli k Pidlounovi do kanclu.

Naposled jsem tady byl asi před měsícem a nesl si pryč tlustou obálku plnou prachů a varování, že vracet se musí včas a správně. Dnes si asi nic neponesu, pokud se tedy odtud někdy dostanu pryč.

Pidla seděl za stolem a žral nějaký sušenky. Když mi jeho bodyguardi naznačili, abych se posadil, tedy když se mnou ty jeho vopice praštili o židli, nabídl mi Pidlous sušenku.

Když jsem zavrtěl hlavou, že nechci, s vyraženým zubem a krvavou hubou člověk nemá chuť na oříškové polomáčené, tak jen udiveně povytáhl obočí a jeden jeho opičák mi zezadu dal pohlavek, že jsem se málem místo do sušenky zakousl do desky stolu.

Taky by nemuseli být tak aktivní, prolétlo mi hlavou, ale nahlas jsem to nekomentoval.

Odtáhl jsem hlavu od stolu a vyplivl trochu krve na zem.

Pidla reagoval po svém a zeptal se: „Tak co příteli, máš? Jo, a prosil bych neplivat na zem. Ten koberec, to je peršan a stál mne dost vaty.“

Na tuhle jeho otázku nebylo nutné odpovídat. Kdybych na splátku měl, tak bych tady před ním neseseděl a nebyl strachy skoro pochcanej.

Velkej boss jen smutně pokýval hlavou, asi také žádnou uspokojivou odpověď ani neočekával a jeho opice v nabouchaných sakách se napružily.

Oni se napružili a já se skrčil.

Nevím, jestli to znáte, ale někdy má člověk chuť být úplně malej, skoro až mikroskopickéj.

Mikroskopickéj jsem nebyl, a tak mne ta aktivní vopice z výtahu chytla zezadu za krágl a praštila se mnou ze židle na koberec.

Druhej svalouš se hned přidal a nakopl mne do bachoru tak, že jsem měl chuť ze sebe vypudit hambáč a pivo, co jsem měl v poledne k snídani.

Kopačka to byla fest, trefil se dobře a já nevěděl, co mám dělat dřív. Jestli stáhnout půlky nebo pořádně zavřít krvavou klapačku. Snažil jsem se o obojí, protože se mi zdálo, že dráždit

Pidlouna poskvrněným kobercem by bylo silně netatktické.

Když jsem zase chytil dech, zkusil jsem navrhnout to s tím mravencem, a že bych tedy pro společnost pracoval a tím si zmenšil dloužek.

Pidla si ukous sušenku a jak se mi zdálo, tak začal o mém návrhu uvažovat. Celkem hnusně v té své tlusté hubě převaloval sousto a pak záporně zavrtěl hlavou.

„Hele, mladej, ty se mi jako mravenec nezdáš. Ty seš zsranej hráč, tobě stačí ukázat kulovýho filka a začneš se klepat jak nadržená jeptiška. Víš, tobě já nevěřím. Budeš mít moje zboží, budeš toho mít plný střeva a někdo zašustí vobrázkama. No a co ty? Ty bys byl schopnej na místě sundat gatě, šprcky se zbožím ze sebe vytlačit a třeba to celý šoupnout do banku, jen aby tě pustili do hry.“

V podstatě měl pravdu a já s ním tak trochu i souhlasil. Sice bych si určitě zašel na hajzl a zboží vyexpedoval tam, ale to ostatní sedělo. Když se jede velká hra, tak se nesmí člověk rozmejšlet a musí do toho jít naplno.

Bylo jasný, že jsme na bodě nula a že nemáme řešení. Já prachy neměl, Pidlous prachy chtěl a goriláci čekali.

„Tak co s tebou?“ posmutněl Pidla, ale oba jsme věděli, že to je jen řečnická otázka.

Vopičáci začali projevovat aktivitu a ten nejaktivnější mi dupl na holeň tak, že to až křuplo.

Ostatní se také činili a bušili do mě, jako by je opravdu bavilo otloukat si o mne ruce. Asi je Pidla dost dobře platí, že jsou takhle pracovitý.

Řezali do mne jako u Verdunu a kopali líp než Sparta při derby se Slávií. Za chvíli jsem měl mokré kalhoty a těšil se, že bolestí brzy omdlím.

Jen jaksi z dálky jsem slyšel, jak podivně to mlaská, když jejich nohy a pěsti narážej do mého masa a jak Pidla nadává, že jsem mu chcankama zasvinil koberec.

Nějakou dobu jim to trvalo, než jsem se pomalu začínal propadat do temnoty.

Ani jsem sám nečekal, že tolik vydržím.

Pak byla najednou tma a okolo mne jen jakési hučení.

Když se začalo rozsvětlovat a hučení přestalo, viděl jsem, že neležím na zemi, ale že jsem na druhé straně cimry a že se dívám na ty čtyři vopice, jak se nad něčím sklánějí. Ani Pidlous už neseseděl za stolem.

Stál uprostřed cimry a nadával.

„Vy kreteni zasraný, vy jste toho debila umlátili. Kterej z vás ho vzal boxerem po palici a prorazil mu lebku? Mozek má na koberci! na mým koberci! a z dlužníka je chcíplotina!“

Sice jsem nechápal, o co jde, ale začínalo mi svítat, že Pidlousovi už asi nic vracet nemusím a měl jsem trochu té škodolibé radosti, že jsem s ním takhle parádně vyjebal.

Přesunul jsem se blíž k houfu a nakoukl mezi ně. Byl jsem opravdu ošklivá mrtvola, až jsem se sám sebe lekl. Na gatích mokrej a taky hnědej flek a všude samá krev. Na Pidlově peršanu můj mozek. Byl takovej podivnej, trochu šedivej, trochu červeněj a místama až žlutej. Připomínal mi starší tatarák těsně po tom, co ho začnete promíchávat se žloutkem. (Přeju dobrou chuť.)

Jak vidno, kluci to s tím umravňováním trochu přehnali, ale bylo mi to momentálně fuk. Nic mne nebolelo, bylo mi fajn a hezky lehce.

Zkusmo jsem na ně zařval, že jsem tady a pokusil se jednu z vopic kopnout do rozkroku, ale nějak se to nedařilo.

Neslyšeli mne a můj kopanec tím svaloušem prošel a on mou snahu ho načutnout vůbec nezaregistroval. Škoda.

Goriláci stáli v kroužku okolo mé mrtvoly a asi přemejšleli co dál.

No, jestli tahle sorta lidí přemýšlí, tak to opravdu nevím, ale z dálky se zdálo, že se o to pokoušej.

Pidlous, tak ten přemejšlet uměl, a taky hned začal komandovat. „Hod’te ho do igelitu, sedněte do dodávky a šup s ním na Orlík. Jo, a ne abyste ho vy blbci vyklopili někde na mělčině. Na břehu ho střelte preventivně z brokovnice do ksichtu, pak zarolovat do drátěnky, přidat nějaký šutr a pěkně do prostředka na pořádnou hloubku. Rybičky budou mít sváču. Jo, a pošlete sem bábu

Koukrovou, ať to tady uklidí a hlavně ať vypucuje ten koberec.“

Když jsem tohle slyšel a viděl, začínalo mi docvakávat, že s životem pozemským je šmitec a že to, co leží na koberci, ten kus krvavýho a pochcanýho masa mne už dál nemusí zajímat.

Ale co bude dál? Zdá se, že jsem mrtvej, ale proč jsem pořád ještě tady a čumím na ty ksichty okolo a na sebe sama, tedy na to, co ze mne zbylo.

Jsem od přírody zvědavej, a tak jsem si usmyslel, že to musím prozkoumat. Také mne dost lákalo se podívat na vlastní funus a byl jsem zvědav, jestli opičáci udělají přesně vše, jak Pidlous poručil.

V kanclu se uklízelo, moje tělesná schránka dostala igelitový pyžamo a bába Koukrová začala šmudlat pochcanej, posranej a hlavně zakrvavenej perskej koberec. Já si levitoval u stropu kousek vedle lustru a čekal, kdy vyrazíme směr Orlík.

Čekání se prodlužovalo a já začínal cítit, jak moje nehmotné něco, kterým jsem momentálně byl, začíná slábnout.

Chvilku to ještě trvalo a pak se najednou vedle mne ve stropě udělala díra.

Byla jako podivný vír, který mne začal vtahovat. S tím jsem nebyl schopen nic udělat, a tak mne to vcuclo.

Začalo se to se mnou otáčet a připadal jsem si, jako by mne někdo splachoval do hajzlu, ale ne směrem dolů, ale nahoru.

K tomu všemu se přidalo hučení, jako když startuje letadlo a pak byla najednou tma.

Byla to tma, která byla až cítit a zdálo se mi, jako by mne chtěla rozmačkat. Zavřel jsem oči, které jsem neměl a nechal se unášet směr nevím kam.

2.

Svištím po nekonečných spirálách a v myšlenkách mi tepe přiblblá dětská říkanka. „Éro letí, nemá děti, kam doletí, sype smetí.“

A tahle hovadina se ve mně mele pořád dokola.

Mám vztek a zkouším tu monotónní kravinu zastavit, ale nejde to. Ještě chvíli a ten kus mlhy, co mám místo hlavy, mi praskne.

„Kurva, kurva, kurva!!!“ snažím se to v sobě přervat a tím, jak jsem se opravdu nasral, se říkanka někam vytrácí. Místo ní se v dálce přede mnou objevuje ostré bílé světlo.

Je jak špendlíková hlavička, ale i na tu šílenou dálku, kterou v černo-černé tmě tuším, je dobře vidět.

Snad nadsvětelnou rychlostí se k němu blížím a světlo se rychle zvětšuje. Jsem u něj, jsem v něm.

Je to jako rána palicí, když do něj zajedu a celé to otáčení a víření se v momentě zastavuje.

Asi jsem přestal vše okolo sebe vnímat, ale když zase přicházím k sobě, mám pocit, že jsem konečně někam docestoval. „No tak sakra, co

bude?“ říkám si. „Podle toho, co jsem o tomhle slyšel, tak by tu měl někdo nebo něco být, ne? Nebe? Peklo? Očistec? Kurva, hlavně ať se už něco děje.“

No, a dělo se.

Najednou jsem na něčem stál, bylo to jako jakási obrovská umělá deska nebo podlaha.

Nahoře nic, okolo také nic a jen jsem slyšel čísi dosti nasraný hlas. „Sakra fix, zase už tu je jeden . Proč to pořád lifrujou sem k nám? Copak jsme nějaký podělaný skladiště nebo co? Máme jich tady už plný regály a tenhle, co právě přišustil, tak má prioritu AIII. Tak ho vemte do parády a koukejte ho vyexpedovat co nejrychleji.“

Čumím okolo sebe a najednou to všechno vidím.

Ten hlas patřil ženský. Taková vychrtlá, zrzavá, vysoká, skoro žádný kozy, zadek jak dva kmíny. Na sobě nějaký středověký hadry a na těch malinkatejch, zanedbatelnejch kozičkách rytířskej plechovej hrudní plát.

Jediný, co mne na ní zaujalo, bylo to, co držela v ruce. Byl to dosti dlouhej meč, ze kterýho šlehalý plameny. Že by tady Lucas točil další díl Hvězdnejch válek a že by ta uřvaná ženská měla

v ruce světelný meč, tak tomu se mi nechtělo věřit ani náhodou. Spíš to vypadalo na něco úplně jiného.

V tom, co jsem si myslel, že ta pohublá čůza je, mne utvrdil chlápek, kterýho jsem najednou vedle sebe spatřil.

Klečel a usilovně se modlil. Při tom na ženskou házel obdivný pohledy, ale hned zase cudně klopil oči. Holka to tak nějak nebrala a hned na chláпка spustila. „Hele ty v tý sutaně, zvedni se. Tady zaklekávat nemusíš, toho sis užil tam dole dost. Vlastně vy oba pohněte zadkem a mazejte si stoupnout tamhle do fronty.“

Drcnul jsem do chlapa a pohnuli jsme se k frontě. Ta byla skoro nekonečná, ale okolo dlouhé řady čekajících běhali takoví malí kluci a rozdávali cedulky z nějakého umakartu nebo sololitu.

Jeden takovej klučina v krátký košilce, s holým zadkem a zakrnělejma křídýlkama na zádech se ke mně přitočil a dal mi mou kartu. Podobnou strčil i tomu dědkovi vedle mne.

Chtěl jsem s klukem navázat hovor a zeptat se ho na pár věcí, ale nevšímal si mne a pokračoval v rozdávání kartiček ostatním. Dědek na to šel po

svým, klukovi se obřadně uklonil a dokonce za kartičku poděkoval. Mělo to ale stejnej efekt jako to moje.

Já na kluka už kašlal a spíše si prohlížel svou kartu. Nic na ní nebylo napsáno, ale měla na sobě různé barvy.

Tedy od jedné strany šly barvy od bílé a postupně tmavly až na druhou stranu, kde byla sytě černá.

Když jsem se na kartu dost vynadíval, stejně nebylo při čekání ve frontě nic jinýho na práci, zjistil jsem, že na ní převažovaly tmavé barvy a té hodně černé na kartě bylo dost a dost.

Juknul jsem na kartu, co měl dědek a ta byla o hodně světlejší, jen na levé straně měla nádech tmavého proužku. Dal jsem si dokupy jedna a jedna a bylo mi jasné, o co jde. Já karbaník a zmetek = hodně černé a tadyhle hodnej a pobožnej fland'ák = hodně bílé. I blbej by pochopil, jak to tady tříděj.

Dědek koukl na moji kartičku a pohrdavě ohrnul pysky. Já se na něj zašklebil a jen ukázal na tu jeho, na které po jeho opovržlivém šklebu nad mou maličností viditelně zesílil nádech

lehounce nahnědlé. „Patří ti to, hajzle, nemáš se mi pošklebovat. Dají tě do kotle a čerti tě budou píchat do prdele vidlema. Já budu hned ve vedlejším kotlíku, kde bych také jinde mohl skončit, a pak se budu pošklebovat já tobě.“

Dědek nejdřív zrudnul a pak skoro zfialověl.

Nebejt už mrtvej, tak bych o něj měl starost, že ho klepne, ale takhle jsem si užíval, jak to prožívá. Pak jsem se na něj zazubil a představil se mu. „Filous jméno mé. Karbaník, ochlasta a kurevník.“ To poslední jsem si přidal, to aby měl dědek radost.

Dědek se zachmuřil, ale pak odpověděl. „Netěší mne, ale co naplat. Jsem děkan jedné farnosti a která to byla, tak to vás nemusí zajímat. A ještě něco, vyprosil bych si, abyste mne tady oslovoval nebo se pokoušel být se mnou v kontaktu. Nechci, aby mne spojovali s takovým, jako jste vy.“

To mne pobavilo a hned jsme dědka musel načnout. „Hele, Velebnosti, tady to je prej úplně jedno, kdo s kým. Tady stejně všichni špatně skončíme. Tak přestaň dělat machra a raději za nás oba hod' nějakou tu modlitbičku. Jsi, jak se říká, od fochu, a tak by to mohlo mít váhu.“

Dědek jen povzdechl, ale na modlení asi neměl náladu. „Takhle sis nebičko, Velebnosti, nepředstavoval, co?“ začal jsem ho lehce špičkovat.

Jen smutně pokýval hlavou a nic na to neřekl. Bylo mi jasné, že tady na věčnosti z nás budou kámoši a chtěl jsem ho začít utěšovat.

Zkusil jsem to vtipem o pekle, kde jsou ženské, krásné ženské, ty, co se samotné nabízejí. Sice jsem se to snažil dobře podat, ale dědek pointu stejně nepochopil. Asi mu nedocvaklo, o co jde, když se na konci vtipu zjistí, že ani jedna z těch krásnejch ženskejch ji nemá, a to je to pravý peklo.

Když jsem dědka nenastartoval, vzdal jsem to a potichu jsme s davem postupovali ve frontě.

Přijímací formality šly celkem rychle a tak jsme se i my dočkali a přišla na nás řada.

Za stolkem seděli dva.

Tedy spíše tam seděl jeden a to druhé, co tam s ním bylo, tak to raději ani nebudu popisovat.

Stůl byl prázdný, jen uprostřed stály váhy.